

Tako Zotin

«Shtatëdhjetë herë shtatë»

(Mateu 16:21–35)

Në vitin 1818, Tamatoe, mbret i Huahinës, një nga ishujt e Detit Jugor u bë kristian. Pas një farë kohe ai zbuloi se banorët vendas po përgatisnin një komplot të lig, për të kapur atë dhe kristianë të tjerë dhe për t'i djegur.

Tamatoe, me një grup ushtarësh, i kapi komplotuesit, pa përdorur dhunë. Pastaj, organizoi një festë të madhe për ta. Ishte një shenjë faljeje që erdhi nga shembulli i faljes së Jezusit.

Kjo mirësi e papritur e Tamatoes i çuditi bano-rët e egër, të cilët i dogjën idhujt e tyre dhe u bënë kristianë. Fuqia e faljes është e mrekulueshme.

Falja është e fuqishme. Të kesh një zemër që fal përbën një pjesë të rëndësishme të planit të Zotit për njerëzit e Tij. Kjo është treguar në shembëlltyrën e shërbëtorit të pamëshirshëm, që gjendet vetëm te Mateu 18.

MËSIMI PËR FALJEN (MATEU 18:21, 22)

Në një rast Pjetri erdhi te Jezusi dhe e pyeti: «Zot, në se vëllai im mëkaton kundër meje, sa herë duhet ta fal? Deri në shtatë herë» (v. 21). Nuk jemi të sigurt pse Pjetri përdori shifrën «shtatë». Mësuesit e ligjit thoshin se njerëzit duhet të falin deri në tre herë.¹ Ndoshta Pjetri u përpoq të përmirësonte numrin e tyre. Ndoshta Pjetri përdori numrin shtatë sepse ky numër përdorej shpesh për të treguar plotësinë. Ndoshta Pjetrit iu kujtua se Jezusi e kishte përdorur numrin shtatë kur foli për faljen: «Edhe sikur të mëkatonte shtatë herë në ditë kundër teje, dhe shtatë

herë në ditë do të kthehet te ti duke thënë: “Pendohem”, fale» (Luka 17:4).

Jezusi iu përgjigj Pjetrit: «Unë nuk të them deri shtatë herë, por deri shtatëdhjetë herë shtatë» (v. 22), me fjalë të tjera, deri në 490 herë!² Jezusi përdori këtë numër të madh për të dhënë dy mësim të rëndësishme për faljen: Së pari, ne duhet të mësohemi të falim. Kur falim dikë 490 herë tregon se e kemi bërë zakon faljen. Së dyti, ideja e të mbajturit mend se kush na ka lënduar, dhe sa shpesh i kemi falur është absurde. Sa qesharake do të ishte të mbanin shënim çdo herë që falnim dikë, duke thënë: «Kjo është hera e pesëmbëdhjetë që e fal. Do ta fal edhe 475 herë të tjera, jo më tepër!» Dashuria «nuk kërkon të keqen» (1 Korintasve 13:5).

Ajo që Jezusi i tha Pjetrit ishte diçka praktike. Falja është pjesë e rëndësishme e planit të Jezusit për kishën e Tij. Ai i udhëzoi ndjekësit e Tij:

Sepse në qoftë se ju ua falni njerëzve gabimet e tyre, Ati juaj qiellor do t'ua falë dhe juve; por në qoftë se ju nuk ua falni njerëzve gabimet e tyre, as Ati juaj qiellor nuk do t'ua falë juve gabimet tuaja (Mateu 6:14, 15).

Mos gjykoni dhe nuk do të gjykoheni; mos dënoni dhe nuk do të dënoheni; falni dhe do të jeni të falur (Luka 6:37).

ILUSTRIMI I FALJES (MATEU 18:23–35)

Pasi i tha Pjetrit të falë «shtatëdhjetë herë

shtatë», Jezusi e përforcoi mësimin e Tij duke treguar një shembëlltë: shembëlltëren e shërbëtorit të pamëshirshëm.

Prandaj mbretëria e qiejve i ngjan një mbreti që deshi të bënte llogaritë me shërbëtorët e vet. Mbasi filloi t'i bëjë llogaritë, i sollën një që i detyrohej dhjetë mijë talenta (Mateu 18:23, 24).

Imagjinoni në mendjen tuaj këtë skenë: Mbreti ndoshta ishte kthyer nga një udhëtim i gjatë dhe mblodhi shërbëtorët dhe skllavërit e tij. Një nga një, ata qëndruan përpara fronit të tij dhe dhanë llogari për shërbimin e tyre. Më në fund, përpara tij qëndroi një skllav, që kishte besimin e tij të plotë, sepse pronari i tij i kishte besuar atij shuma të mëdha parash. Në fillim shërbëtori po qeshte, por pamja e tij plot besim u shndërrua në një pamje të dëshpëruar, kur librat e llogarisë treguan se ai kishte përvetësuar dhjetë mijë talenta nga të mbretit!

Nuk mund të jemi të sigurtë rreth vlerës së saktë të «dhjetë mijë talentave». Një «talent» nuk ishte monedhë, por ishte një peshë e caktuar metali të çmuar. Meqënëse pesha ndryshonte nga zona në zonë (ashtu siç ndryshonte vlera e metalit), atëherë vlera e dhjetë mijë talentave ndryshonte shumë. Do të jetë e mjaftueshme të themi se shuma ishte astronomike. Për qëllimin tonë, ne do të përdorim shifrën 10 miliardë lekë, që është ndoshta shumë e vogël krahasuar me vlerën e vërtetë sot në treg.³ Mos u ngatërro me detajet (për shembull, si arriti një skllav të krijojë një borxh kaq të madh?) Ideja e Jezusit ishte se njeriu kishte një borxh kaq të madh sa e kishte të *pamundur* që ta paguante.

Vargu 25 tregon se skllavi s'kishte ndonjë «mundësi që të paguante» të dhjetë mijë talentat. Ndoshta ai i kishte humbur paratë në baste, apo kishte bërë ndonjë investim pa mend. Sidoqoftë, paratë kishin avulluar dhe s'kishte ndonjë rrugëzgjidhje për të paguar mbretin. Kur mbreti e kuptoi situatën, ai «urdhëroi që të shitej me gruan e tij, bijtë e tij dhe gjithë ç'kishte, dhe të shlyej detyrimin» (v. 25b). Kjo ishte një praktikë e zakonshme. Meqënëse shpagimi s'mund të bëhej, kjo do të kuptonte një dënim për jetë, për shërbëtorin dhe gjithë familjen e tij.

Kur mbreti dha dënimin, skllavi u përkuul përpara mbretit dhe filloi t'i lutej: «Zot, ki durim me

mua dhe unë do t'i paguaj të gjitha» (v. 26). Ky ishte një premtim qesharak, sepse skllavi kurrë nuk do të mund të paguante të zotin e tij, por e tha këtë nga dëshpërimi!

Pastaj Jezusi dha këtë shembull të bukur të faljes: «i shtyrë nga dhembshuria, zotëria i atij shërbëtori e la të lirë atë dhe ia fali detyrimin» (v. 27).

Sidoqoftë, Jezusi nuk kishte mbaruar me shembëlltëren e Tij. «Por ai shërbëtor, si doli, takoi një nga shërbëtorët e tjerë, që i detyrohej njëqind denarë» (v. 28a). Skllavit që porsa i ishte falur borxhi prej 10 miliardë lekë ndoshta mendoi se duhej ta festonte! Meqënëse s'kishte para, vendosi të kërkonte një shok që i kishte borxh 100 dinarë.

Falja ka më shumë vlerë për atë që fal, se sa për atë që falet.

Një denar ishte paga ditore e një punëtori në atë kohë. Përsëri, s'mund të jemi shumë të sigurtë për të konvertuar këtë vlerë në lekun e sotëm. Punëtorët në atë kohë punonin me rroga qesharake; nuk kishte ndonjë ligj për «pagë minimale» që t'i mbronte ata. Për qëllimet tona, do të përdorim shifrën dy mijë lekë. Shuma e saktë nuk është e rëndësishme. E rëndësishme është që shuma ishte shumë e vogël krahasuar me atë që mbreti i fali skllavit.

Skllavi të cilit i ishin falur 10 miliardë lekë më në fund gjeti shokun e tij. Kur e pa atë, «e zuri për fyti, po e mbyste duke i thënë, “Më paguaj detyrimin që më ke”» (v. 28b). E imagjinoj të bërtiturën e tij, «më jep dy mijë lekët e mi!», ndërsa e kap prej gryke.

Menjëherë, «shërbëtori shok i tij, i ra ndër këmbë [ashtu si skllavi i parë kishte bërë me mbretin] dhe iu lut duke thënë: “Ki durim me mua dhe do t'i paguaj të gjitha”» (v. 29). Këto ishin të njëjtat fjalë që skllavi i parë kishte përdorur kur iu lut mbretit për falje. Fjalët duhet

t'i kishin kujtuar rastin e tij, por jo. Këtij njeriu i ishte falur borxhi prej 10 miliard lekësh, por ai nuk donte të falte borxhin prej dy mijë lekësh! Skllavi ishte i inatosur sepse ai s'mund t'i merrte dy mijë lekët. Ai nuk do të kishte para për të festuar!

I egërsuar, ai «shkoi dhe e futi në burg deri sa ai ta shlyente detyrimin» (v. 30).⁴ Meqënëse njeriu nuk mund të bënte para brenda në burg, shërbëtori i pamëshirshëm e dënoi atë për jetë në burg, vetëm për disa dollarë!

Veprimet e tij u vunë re nga skllavërit e tjerë. «Por shërbëtorët e tjerë, kur e panë ngjarjen, u pikëlluan shumë dhe shkuan e i thanë zotërisë së tyre gjithçka që kishte ndodhur» (v. 31). Mbreti u inatos.

Atëhere zotëria e tij e thirri dhe i tha: «Shërbëtor i lig, unë ta fala gjithë këtë detyrim, sepse m'u lute. A nuk duhej të kishe mëshirë edhe ti për shokun tënd, ashtu si pata mëshirë unë për ty»? Dhe zotëria e tij, i zemëruar, ua dorëzoi torturuesve deri sa të paguante gjithë detyrimin (vargjet 32–34).

S'ka dyshim se skllavi përsëri i lut mbretit, por kësaj here më kot. Ai kërkoi drejtësi dhe mbreti i dha drejtësi! Borxhlinjtë disa herë dorëzoheshin tek torturuesit të cilët përdornin tortura të tmerrshme për t'i detyruar ata të tregonin ndonjë burim parash që ata e mbanin të fshehur. Meqë skllavi nuk kishte ndonjë burim të fshehtë parash, do të thotë se ai do të torturohej *përgjithmonë* (ndoshta kjo është një referencë për dënimin e përjetshëm.)

Jezusi e përfundoi shembëlltyrën me këto fjalë: «Kështu do të veprojnë me ju edhe Ati im qiellor, në qoftë se secili prej jush nuk e fal me gjithë zemër vëllanë e vet për fajet e tij» (v. 35). Mund të zgjedhim të falim apo të harrojmë faljen që Zoti dëshiron të na japë! Te Jakobi 2:13 gjysmë-vëllai i Jezusit shkroi këto fjalë: «Gjykimi do të jetë i pamëshirshëm për ata që nuk treguan mëshirë»!

Shumë mësimet e rëndësishme mund të nxirren nga kjo shembëlltyrë. Një është gjendja e pashpresë e një mëkatari pa hirin e Zotit. Njeriu që kishte 10 miliardë lekë përshkruan secilin prej nesh. Shpirtërisht ne kemi një borxh të cilin kurrë s'mund ta paguajmë. Ne të gjithë jemi mëkatarë (Romakëve 3:23) dhe paga e mëkatit

është vdekja shpirtërore (Romakëve 6:23). Fatkeqësisht, disa nga ne mund t'i ngjajnë njeriut që i lut mbretit: «Ki durim me mua dhe unë do t'i paguaj të gjitha» (v. 26). Disa besojnë se shpirtërisht mund të ripaguajnë Zotin për mëkatet e tyre me jetët e tyre të mira dhe me veprat e mira që bëjnë. «Zot, më jep edhe pak kohë dhe unë do t'i rregulloj të gjitha». Kjo shembëlltyrë tregon se është e pamundur për njeriun të ripaguajë Zotin, edhe nëse përpiqet me mijra vite. Ne duhet ta kuptojmë këtë, nëse duam të vlerësojmë atë që Zoti ka bërë për ne!

Sidoqoftë, mësimi qendror i kësaj shembëlltyrë është se ai që falet duhet të falë. Një nga mësimet e shpjeguara shumë qartë në Dhjatën e Re është se, meqënëse Perëndia na ka falur, ne duhet të jemi gjithmonë të gatshëm të falim të tjerët. Pali u shkroi këto fjalë vëllezërve në Efes dhe Kolose:

Le të flaket larg jush çdo hidhërim, zëmërim, inat, trazirë dhe shpifje me çdo ligësi. Por jeni të mirë dhe të mëshirshëm njeri me tjetrin, duke e falur njeri-tjetrin, sikurse edhe Perëndia ju ka falur në Krishtin (Efesianëve 4:31, 32).

Duke duruar njëri-tjetrin dhe duke falur njëri-tjetrin, në qoftë se dikush ankohet kundër një tjetri; dhe sikundër Krishti ju ka falur, ashtu bëni edhe ju (Kolozianëve 3:13).

DISKUTIMI PËR FALJEN

Çfarë do të thotë të falësh

Cili është kuptimi i faljes? Dikush mund të na këshillojë «fal dhe harro». Sidoqoftë, ata që kanë studjuar mendjen njerëzore, tregojnë se është e pamundur që ne «të falim dhe harrojmë» me të vërtetë. Çdo gjë që e kemi parë, dëgjuar apo provuar ndonjëherë, ka mbetur diku në trurin tonë. Kjo nuk është diçka e keqe. Madje dhe Zoti nuk «fal dhe harron» tërësisht. Përndryshe, ne nuk do të kishim librin e Zanafillës, që përmban mëkate që janë falur para shkrimit të librit. Moisiu nuk do të kishte njohur detajet e mëkateve të kryera mijra vite më parë, nëse Zoti nuk do t'i kishte dhënë atij këto detaje me anë të frymëzimit. Kështu, Zoti i «mbajti mend» këto mëkate, edhe pse disa prej tyre ishin falur shumë vite më parë. Kur Bibla tregon se Zoti i fal mëkatet dhe nuk i kujton më (Jeremia 31:34; Hebrenjtë 8:12), çfarë do të thotë kjo? Do të thotë që, prej asaj

kohe, Zoti do të na trajtojë *sikur* mëkatet të mos kishin ndodhur. Dikush ka thënë:

«Falja» sipas Biblës do të thotë «që të mos influencohesh më apo të prekesh nga mëkati». Kur Zoti premton: «Dhe unë nuk do t'i kujtoj më mëkatet e tyre dhe paudhësitë e tyre» (Hebrenjve 10:17), Ai nuk po thotë se menjëherë do të pajiset me një kujtesë të dobët! Kjo është e pamundur për Zotin. Zoti thotë: «Unë nuk do t'i marr më në konsideratë mëkatet e tyre. Mëkatet e tyre nuk mund të influencojnë më marrëdhëniet e tyre me Mua apo të ndryshojnë sjelljen Time ndaj tyre.»

Detyra jonë është të mësojmë që të bëjmë të njëjtën gjë.

Për vite të tëra, ndërsa jam përpjekur të ndihmoj njerëzit që kanë probleme në marrëdhëniet midis tyre, shumë nga ata kanë zbuluar se është e dobishme që falja të zhvillohet në dy hapa, në zemrat njerëzore:

Në një farë mënyre falja mund të jetë e *menjëherëshme*. Teksti ynë ka theksuar këtë aspekt të faljes. Romakëve 12:18–21 tregon për disa nga sjelljet dhe veprimet që përfshihen në faljen afatshkurtër:

«Po të jetë e mundur dhe aq sa varet prej jush, jetoni në paqe me të gjithë njerëzit. Mos u hakmerrni për veten tuaj, o të dashur, po i jepni vend zemërimit të Perëndisë, sepse është shkruar: «Mua më përket hakmarrja, unë kam për të shpëguar, thotë Zoti». «Në qoftë se armiku yt ka uri, jepi të hajë; në pastë etje jepi të pijë; sepse, duke bërë këtë, do të grumbullosh mbi krye të tij thëngjij të ndezur». Mos u mund nga e keqja, por munde të keqen me të mirë.»

Më poshtë janë disa përfundime që dalin nga këto vargje te kapitulli 12 i Romakëve:

(1) Kur falim të tjerët, duhet të përpiqemi të veprojmë ashtu si veproi Zoti duke i trajtuar ata sikur asgjë të mos kishte ndodhur. Ne do të gjejmë disa përjashtime praktike madje edhe biblike⁵ në këtë parim, por me aq sa mundemi ne përpiqemi të mos lemë të kaluarën të influencojë marrëdhëniet tona. Nuk përpiqemi që të izolohe mi nga këta individë. Nuk refuzojmë t'u flasim. Në marrëdhëniet tona vendosim që të mos përmendim të kaluarën. «Po të jetë e mundur dhe aq sa varet prej jush, jetoni në paqe me të gjithë njerëzit».

(2) Kur falim ata që na ofendojnë, duhet të vendosim të mos hakmerremi. Kjo përfshin më-

nyrën se si flasim për ta me të tjerët. Nuk përpiqemi që «t'u përgjigjemi» në të njëjtën mënyrë atyre që na lëndojnë. I lëmë këto gjëra në dorën e Zotit. «Kurrë mos u përpiq që të hakmerresh, ... sepse është shkruar: “Mua më përket hakmarrja, Unë do të shpëguaj” thotë Zoti».

(3) Kur falim të tjerët, duhet të «dëshirojmë që më e mira të ndodhë» për ata që falim; dëshirojmë mirëqenien e tyre. Kjo është një pjesë e rëndësishme e dashurisë *agape*, e cila duhet të përfshijë gjithë njerëzit. «Por, nëse armiku juaj ka uri, jepi të hajë, dhe, në pastë etje, jepi të pijë».

(4) Kur falim të tjerët, duhet të përpiqemi që të çrrënjësim nga zemrat tona gjithë urrejtjen dhe armiqtësinë për ta. «Mos u mund nga e keqja, por munde të keqen me të mirë.»

Kjo keshillë e fundit na sjell tek shqyrtimi i faljes me *afat të gjatë*. Edhe pse falim menjëherë, ndoshta do të vazhdojmë të luftojmë brenda vetes me ndjenjat e këqija për ata që na lënduan. Akoma mund të kemi përbrenda ndjenja armiqësore për ta. Falja afatgjatë mund të jetë një proces i gjatë dhe i vështirë. Mund të duhen vite, ndoshta një jetë e tërë.

Duhen bërë dy hapa për faljen afatgjatë. Në fillim duhet të vendosim që kurrë të mos dorëzohemi. Duhet të vazhdojmë të mendojmë sikur asgjë të mos kishte ndodhur midis nesh dhe atyre që na kanë dëmtuar. Duhet të disiplinojmë ndjenjat tona të brendshme, ashtu si thotë proverbial, koha me të vërtetë mund të shërojë plagët tona.

Hapi i dytë është që të kalojmë shumë kohë në lutje. Ne duhet t'i lutemi Zotit vazhdimisht që të na ndihmojë. Duhet të mbajmë mend se «me Zotin gjithë gjërat janë të mundshme» (Mateu 19:26). Ne duhet të lutemi vazhdimisht për atë që na lëndoi, ashtu si u lut Jezusi në kryq: «O Atë, fali ata sepse nuk dinë ç'bëjnë» (Luka 23:34). Është e vështirë që të lutemi vazhdimisht për dikë dhe, në të njëjtën kohë, t'i mbajmë mëri.

Do ta kuptojmë që falja me afat të gjatë po zhvillohet në zemrat tona, kur incidenti që ndodhi nuk kontrollon më të menduarit tonë, por fillon të venitet nga kujtesa jonë. Do ta kuptojmë se procesi ka përfunduar, *kur* të jemi në gjendje të *kujtojmë incidentin pa u lënduar*. Është e vë-

shtirë që ta arrijmë këtë pikë në jetë. Në se e arrijmë, atëhere kjo do të ishte një fitore! Ne duhet të falenderojmë Zotin që na ndihmoi për të arritur maturi më të madhe në jetën tonë si kristianë.

Çfarë do të bëjë falja për ne

Kur e bëjmë zakon të falim të tjerët, do të zbulojmë se falja influencon më shumë atë që fal se sa atë që falet. Hidhërimi do të mbushë zemrën tonë, nëse nuk falim. Hebrenjve 12:15 na paralajmëron për këtë dobësi: «Kujdes që askush të mos mbetet pa hirin e Perëndisë dhe të mos mbijë ndonjë rrënjë e hidhur dhe t'ju turbullojë dhe me anë të saj të ndoten shumë njerëz».

Përsëri, falja do të na çlirojë. Nëse lejojmë armiqësinë të zotërojë shpirtat tanë, të mbushë mendimet tona ditën dhe të na mbajë pa gjumë natën, atëhere në këtë mënyrë ne po lëmë armiqësinë të kontrollojë jetët tona. Grumbullimi i hidhërimit nuk dëmton njerëzit e tjerë, por na dëmton ne. Falja për ata që na kanë dëmtuar bën që ne të heqim ndjenjën e urrejtjes, të çlirohemi nga hidhërimi dhe t'u kthehemi jetëve tona si kristianë!

S'është për t'u çuditur që Jezusi na urdhëroi që të falim ashtu si jemi falur! Falja na ndihmon shpirtërisht, emocionalisht dhe fizikisht. Një shkrimtar ka shkruar:

Perëndia na ka urdhëruar që të falim njëri-tjetrin, jo vetëm si një kërkesë e ligjit të Tij apo rregull për të mbajtur paqen, por për të mirën tonë. Mbajtja përbrenda e mërisë dhe urrejtjes janë shumë të dëmshme për shëndetin fizik dhe mendor. Kjo dëmton aftësinë për të pasur dhe mbajtur marrëdhënie të rëndësishme për t'u kujdesur ashtu siç duhet për fëmijët, apo për të pasur sukses në punën që kryeni. Gjithashtu shkatërron shëndetin dhe gëzimin, sepse lumturia dhe shëndeti nuk mund të bashkëjetojnë me urrejtjen dhe mërinë. Falja e vërtetë, në anën tjetër, shoqërohet nga premtimi i përvetshëm i Perëndisë për gëzim dhe kënaqësi.

KONKLUZION

Le të përpiqemi ta bëjmë këtë mësim sa më praktik që të jetë e mundur. Cilin do Perëndia që *ju* të falni? A ju ka dëmtuar dikush në të kaluarën? A i mbani akoma mëri tij. A e keni falur me gjithë zemër atë njeri? Nëse e keni falur, a po

bëni të gjitha përpjekjet që incidenti i së kaluarës të mos ndikojë marrëdhëniet tuaja? A vazhdoni të përmirësoni sjelljen tuaj? A luteni çdo ditë për atë që ju lëndoi.

Në qoftë se në zemër gjeni hidhërim në vend të faljes, lutem që të gjeni një mënyrë për ta falur atë njeri. Mbani mend dy mësimet kryesore: (1) Ne jemi falur për 10 miliardë lekë mëkate; si rrjedhim, duhet të jemi gati të falim të tjerët për dy mijë lekë mëkate. (2) Në qoftë se nuk falim, nuk mund të falemi.

Zoti na ndihmoftë që të mësojmë si të falim!

SHËNIME

¹Kjo bazohet në mësimet e tyre tek Amosi 1 dhe 2. Arsyetimi ishte se Zoti i fali kombet e tjerë për tre të këqija dhe në të katërtën Ai tregoi zëmërimin e Tij (Amos 1:3). Zoti nuk do të presë më shumë për njerëzit.

²Disa shkrime antike kanë «shtatëdhjetë plus shtatë». Zanafilla 4:24 përdor termin e njëjtë. Shifra e saktë nuk është e rëndësishme. Jezusi përdori një shifër të ekzagjeruar, pavarësisht 77 apo 490, për të na mësuar se *s'duhet të ketë ndonjë limit* për faljen tonë.

³Shuma totale e taksave që mblihdeshin në Palestinë për një vit ishte 800 talenta. Punëtori i zakonshëm duhet të punonte 20 vjet që të fitonte një talent. Vetëm Davidi dhe princat e tij furnizuan pak më shumë se dyfishin i asaj shume për ndërtimin e tempullit (1 Kronikave 29:4-7). Disa mendojnë se 10 mijë talenta do të kenë vlerë më të madhe se një bilion dollarë sot!

⁴Ndoshta në bazë të ligjit ky burrë kishte të drejtë të bënte këtë por ai nuk kishte të drejtën morale të vepronte në këtë mënyrë, sidomos po të mendojmë se ai sapo ishte trajtuar në mënyrë të mëshirshme.

⁵Madje edhe n.q.s. ti fal një njeri që ju vjedh diçka, llogjika thotë që ti s'mund ta vendosësh atë njeri të administrojë paratë e tua. Nëse ti fal një grua që abuzoi me fëmijën tënde, ti nuk do ta punësosh atë grua menjëherë për t'u kujdesur për fëmijën tënde. Për përjashtimin Biblik, një shembull do të mjaftojë: Nëse një bashkëshort ka shkelur kurorën dhe vjen tek ty duke kërkuar falje, ti duhet ta falësh atë. Kjo nuk do të thotë se ju jeni të detyruar të jetoni me atë njeri si burrë apo grua, sikur asgjë të mos kishte ndodhur (Mateu 19:3-9). Incidente të tilla janë përjashtim për rregullin. Përvoja ime ka qenë se, në shumicën e rasteve, çfarë u lënduan ishin ndjenjat tona, në të tilla raste këto përjashtime nuk aplikohen.

Kërkimi për të humburit

Lista e Jezusit për «kandidatët e mundshëm» ishte e çuditshme: Ai zgjodhi Mateun tagrambledhësin si një nga 12 apostujt e Tij, Ai këshilloi gruan që kishte pesë bura tek burimi, dhe hëngri në shtëpinë e Zakeut! Sa të ndryshme janë listat tona për ata që ne mendojmë se mund të pranojnë mesazhin e ungjillit!

Jezusi e dinte qëllimin e jetës së Tij: «Sepse

Biri i njeriut erdhi të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur» (Luka 19:10). Zot, na ndihmo që të jemi në misionin tonë po aq të qartë sa Jezusi ishte në misionin e Tij!

Autor: *David Roper*
Marrë nga seria: "*Tako Zotin*"
© 2001, 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara